

**Кубаєнко А. В.,***кандидат юридичних наук, доцент,  
доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури  
Національного університету «Одеська юридична академія»*

## СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО МОДЕРНІЗАЦІЇ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

**Анотація.** Політичні та економічні розбіжності останнього десятиліття викликали в Україні необхідність реформування значної частини державних інституцій, зокрема системи правоохоронних органів. У статті розглянуті проблеми сучасного розуміння правоохоронної системи та її реформування на етапові цифровізації та розвитку інформаційного суспільства, що обґрунтовано трансформацією багатьох правовідносин та динамікою розвитку загроз забезпеченню національної безпеки. Проаналізовано різні підходи до поняття «правоохоронна система» та з урахуванням сучасних умов надається сучасне розуміння цього поняття. Прیدілено увагу взаємозв'язку процесів цифровізації з підвищенням рівня ефективності та результативності правоохоронної діяльності.

Мета статті полягає у дослідженні сучасних підходів до модернізації правоохоронної системи в умовах цифрової трансформації, у зв'язку із необхідністю наближення до європейських стандартів.

В рамках дослідження застосовувалися загальнонаукові та спеціальні методи пізнання (нормативний, порівняльно-правовий, теоретичний аналіз та узагальнення), системний та функціональні підходи.

Зроблено висновок про те, що майбутнє правоохоронної системи залежить від переосмислення цілої низки правових категорій. Зазначено, що зміст поняття «правоохоронна система» змінюється: в основі цієї системи лежать ефективність та результативність правоохоронної діяльності, які залежать від оперативної взаємодії всіх правоохоронних структур.

Обґрунтовано необхідність модернізації правоохоронної системи, яка має являти собою не просто її перетворення або перебудову, а оновлення всіх сторін правоохоронної діяльності, еволюційний розвиток, що враховує: а) очікування суспільства у сфері забезпечення правопорядку та законності; б) національні традиції та особливості, у тому числі пов'язані з побудовою системи правоохоронних органів; в) досвід держав, найбільш модернізованих з точки зору правоохорони, дотримання прав і свобод людини; г) необхідність постановки перед відомством, його галузевими службами та підрозділами реальних завдань, що відповідають їх можливостям.

Підсумовано, що в умовах активізації процесу інформатизації суспільних відносин правоохоронні органи повинні спільно з Міністерством цифрової трансформації України розробити Концепцію цифрового розвитку всієї системи правоохоронних органів, згідно з якою у правоохоронних органах мають бути забезпеченими сприятливий режим реалізації «цифрової трансформації», сформовано інформаційне середовище з урахуванням потреб населення та суб'єктів економічної діяльності, запроваджено систему захисту інформації, документообігу, пого-

джену взаємодію правоохоронних органів з громадянами, органами влади та громадськими об'єднаннями.

**Ключові слова:** модернізація, правоохоронна система, правоохоронні органи, цифровізація, правоохоронна реформа, правоохоронна діяльність, ефективність та результативність правоохоронної діяльності.

**Постановка проблеми.** Становлення та розвиток інформаційного суспільства потребують удосконалення структур, принципів та методів державного управління, зокрема у правоохоронній сфері. Цифровізація усіх сторін життя суспільства та напрямів державного розвитку призводить до суттєвої динаміки видозмін процесів функціонування складних соціально-економічних систем, що є об'єктами державного управління, і особливо їх інноваційних сегментів. Використання сучасних інформаційних технологій та систем зі штучним інтелектом призводить до виникнення нових потенційних можливостей для прийняття більш обґрунтованих, ефективних та оперативних рішень порівняно із застосуванням традиційних підходів. Розширюються можливості та контролю реалізації управлінських рішень. На принципово новому рівні є можливими організація та взаємодія інститутів державної влади з громадянами. Однак одночасно із цим з'являються і принципово нові загрози та ризики, протидія яким стає окремою та вкрай важливою проблемою, без вирішення якої неможливо забезпечити необхідний рівень ефективності організаційного управління, а отже, і темпів державного соціально-економічного розвитку.

Розвиток інформаційних технологій, а також безперервне зростання вертикальних та горизонтальних (з точки зору ієрархії системи управління) потоків інформації суттєво підвищують ефективність, інтенсивність та варіативність розвитку бізнес структур та інших економічних суб'єктів. Ігнорування чи несвоєчасна реакція на цей фактор системи державного управління неминує призводить до зростання рівня невизначеності у процесі управління складними соціально-економічними системами. Тут під невизначеністю розуміється ситуація, коли частково чи повністю є відсутньою інформація про структуру, можливі стани та альтернативні напрямки розвитку досліджуваної системи та (або) її зовнішнього середовища. Ця невизначеність істотно ускладнює вирішення завдань прогнозування, планування та управління державним розвитком на різних часових горизонтах.

В умовах бурхливого розвитку та впровадження інформаційних технологій в усі сфери людської діяльності, які істотно змінюють принципи, порядок, зміст та форми взаємодії у віртуальному середовищі юридичних та фізичних осіб у процесі здійснення як господарсько-економічної діяльності, так і персональних (міжособистісних) комунікацій, особливої актуальності

набувають проблеми розвитку норм законодавства та модернізації правоохоронної системи на сучасному етапі цифрової трансформації та розвитку інформаційного суспільства.

**Мета статті** полягає у дослідженні сучасних підходів до модернізації правоохоронної системи в умовах цифрової трансформації.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Необхідність формування нової моделі правоохоронної системи, яка буде здатна забезпечити більш ефективне та оперативне реагування на динаміку сучасних загроз правам громадян та публічній безпеці, управління процесами боротьби зі злочинністю та правопорушеннями, включаючи організацію правоохоронної діяльності, все ясніше усвідомлюється вченими та фахівцями-практиками, які займаються цими проблемами. Питанням, пов'язаним з організаційним забезпеченням правоохоронної діяльності, приділялася значна увага у численних публікаціях вчених, які представляють різні галузі наукового знання.

Так, теоретичні питання визначення змісту понять «правоохоронна діяльність», «правоохоронні органи», «правоохоронна система», різні аспекти управлінської діяльності у правоохоронній сфері розроблялися такими вченими як С.Г. Братель, О.Г. Братко, О.О. Дудченко, Т.А. Плутагар, О.Л. Соколенко та ін.

Проблемам удосконалення правової основи діяльності та модернізації правоохоронних органів у контексті євроінтеграційних та глобалізаційних процесів присвячені роботи таких вчених як Н.С. Андрійченко, О.М. Бандурка, П.Д. Біленчук, М.В. Дєєв, К.В. Калюга, В.Г. Лукашевич, М.І. Маєтний, С.В. Подкопаєв, О.М. Резнік, Р.Я. Шай, А.А. Ярмолюк.

**Виклад основного матеріалу дослідження.** Цифрове середовище створює нові економічні можливості для громадян та організацій. В усьому світі, в регіонах, містах та країнах прозорість та доступність інформації стимулюють економічне зростання, розвивають сектори та стимулюють інновації. У результаті дані та інформація створюють нові робочі місця та нові можливості.

Завдання щодо цифрової трансформації стосується безпосередньо і самих держслужбовців. Цифровізація висуває нові вимоги до навичок співробітників державних органів, і вони мають своєчасно відповідати цьому запиту.

Терміни «відкритий уряд», «електронний уряд», «цифрова трансформація» стали одними з ключових елементів публічно-управлінського дискурсу ХХІ ст. Це ідеал, якого прагнуть сучасні політичні лідери, і зразок, який громадяни та громадські об'єднання використовують для боротьби з корупцією та латентними інститутами. Як і інші популярні концепції громадського управління, термін «цифровізація» може мати різні значення. Іноді просто означає полегшення потоку інформації від уряду громадянам; заміну старих, закритих практик прийняття рішень на систему, в якій громадяни мають право знати, що роблять їхні лідери. На теперішній час, однак, термін набуває більш широкого значення. Він став всеосяжним ярликом для функціонування більш прозорої та доступної системи управління, в якій інформація вільно передається як урядові, так і від нього по безлічі цифрових каналів. У такій системі обмін інформацією є нормою в державному секторі, а значні ресурси, навчальні та адміністративні процедури призначені для ефективного поширення знань та послуг.

Розвиток процесів цифровізації у світі, фактичне стирання інформаційних кордонів, зміщення процесів протиправної

діяльності у віртуальне середовище породжує цілу низку принципів нових як зовнішніх, так і внутрішніх загроз безпеці особистості, суспільства та держави, що неминуче ставить нові завдання перед правоохоронною системою.

Аналіз поняття «правоохоронна система» свідчить про те, що воно є більш об'ємне, ніж поняття «система правоохоронних органів». До правоохоронної системи зараховуються не лише спеціалізовані правоохоронні структури, але й деякі інші державні органи, які мають правоохоронне призначення, а також правові норми, інститути, юридичні засоби та методи. При цьому важливою організаційною характеристикою аналізованої системи є єдність правоохоронних структур, які мають спільний предмет ведення та наділені відповідною компетенцією.

Здійснюючи класифікацію наукових підходів щодо правоохоронної системи О.О. Дудченко говорить «про умовний їх поділ на дві групи: до першої необхідно віднести погляди дослідників, які розглядають правоохоронну систему як сукупність органів, які здійснюють правоохоронну діяльність, до другої – дослідників, які розглядають правоохоронну систему як складне явище, що структурно включає поряд із правоохоронними органами й інші елементи» [1, с. 145].

О.Г. Братко розкриває поняття правоохоронної системи як більш об'ємне за систему правоохоронних органів. Так, він розглядає її як «комплекс державно-правових засобів, методів та гарантій, що забезпечують захист суспільних відносин від протиправних посягань та вказує, що до правоохоронної системи належать не тільки спеціальні правоохоронні органи, а й інші органи держави правоохоронного призначення, а також юридичні засоби та методи правової охорони і правові норми» [2, с. 65].

У правоохоронній системі переважаючими інститутами є передусім правові, а потім – державні. Право переважає над державою, і це зобов'язує до того, щоб саме так розглядати співвідношення правових і державних структур і в самій правоохоронній системі.

С.Г. Братель визначає правоохоронну систему «як сукупність державно-правових засобів, методів і гарантій, які забезпечують захищеність людини від протиправних порушень» [3, с. 64].

Т.А. Плутагар об'єднує запропоновані елементи правоохоронної системи та зазначає, що «правоохоронна система становить цілісний комплекс відмежованих, взаємопов'язаних та взаємодіючих елементів, які утворюють певну єдність, що базується на відповідних принципах та нормах. Основними складовими елементами правоохоронної системи є охоронні правові норми, мета, принципи, функції, завдання, суб'єкти, об'єкти правоохорони, правоохоронна діяльність, а також правоохоронні відносини» [4, с. 25].

Заслуговує на увагу позиція О.Л. Соколенко, яка визначає правоохоронну систему «як соціальну систему, що відображує єдність та взаємопов'язаність нормативно-правового регулювання у правоохоронній сфері, організацію системи правоохоронних органів та інших суб'єктів правоохоронної діяльності та самої правоохоронної діяльності, спрямованої на охорону й захист основ конституційного ладу, в тому числі прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, законності й правопорядку. Зазначаючи, що система правоохоронних органів виступає підсистемою інституціональної системи правоохоронної діяльності, яка виступає підсистемою правоохоронної

системи, що своєю чергою є підсистемою по відношенню до системи вищого порядку – правової системи» [5, с. 92].

Сучасним дослідником О.О. Дудченком визначається, що «правоохоронна система – це багаторівнева соціальна система, що існує в державі та об'єднує органи й інститути, які на підставі та в межах правових норм здійснюють правоохоронну й правозахисну діяльність із метою забезпечення законності в державі» [1, с. 147].

Зазначені підходи взаємодоповнюють один одного. Тому із загальною позицією авторів можна погодитися. Проте варто звернути увагу на те, що зазначені вчені не відображають у своїх визначеннях специфічність діяльності правоохоронних структур. Отже, нам необхідно наголосити саме на функціях таких структур з урахуванням зміни характеру сучасних загроз. До того ж варто зазначити, що у сформованих міжнародних умовах доцільно говорити не про «правоохоронні органи», а про «правоохоронні структури», призначені для організації найефективнішого забезпечення правопорядку. Отже, правоохоронна система може бути розглянута як складне комплексне утворення, що являє собою сукупність правоохоронних структур, державних та муніципальних правових засобів.

Метою правоохоронної системи є насамперед охорона життєво важливих людських цінностей, невід'ємних прав і свобод людини і громадянина. При цьому виконання правоохоронними органами покладених на них обов'язків має публічно-правовий характер, тобто здійснення цієї функції є їх конституційним обов'язком. Слід сказати, що сучасний етап розвитку суспільства характеризується трансформацією багатьох правовідносин, викликаною міжнародними протиріччями, які посилюються переходом до цифровізації та іншими особливостями правового розвитку, що об'єктивно передбачає модернізацію сучасного розуміння всієї державно-правової системи.

Реформування правоохоронних структур в Україні останніми роками призвело до появи нових правозастосовних органів. Насамперед це стосується органів Національної поліції, правозастосовна діяльність якої здійснюється з урахуванням положень відповідного закону. Крім цього, створено нові антикорупційні органи, діяльність яких спрямовано на зменшення рівня корупції в органах державної влади. Відповідні зміни є характерними і для системи правосуддя, комплексне реформування якої передбачається новою Стратегією розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки [6].

Таким чином, з урахуванням наведеного правоохоронну систему можна визначити як сукупність державних та муніципальних структур, які здійснюють спеціалізовані правоохоронні функції у сфері забезпечення законності та безпеки суспільства з метою захисту прав і свобод громадян, їх об'єднань, державних інститутів від правопорушень різного характеру в сучасних умовах. Цей підхід є найбільш актуальним через те, що здійснення державної діяльності щодо забезпечення законності та безпеки є конституційним обов'язком правоохоронних структур та інших органів держави, діяльність яких пов'язана із забезпеченням захисту інтересів особи, суспільства та держави.

На думку Р.Я. Шая, проблема реформування системи правоохоронних органів України набуває дедалі більшої актуальності у загальному процесі демократизації суспільства та держави, а також їх трансформації у зв'язку з необхідністю наближення до європейських та євроатлантичних стандартів.

В цьому контексті ним слушно наголошується на модернізації правоохоронних органів, під якою він розуміє комплексний процес реформування існуючих та створення нових інституцій, а також запозичення тих культурних норм, які відповідають кращим стандартам і цінностям розвинутих демократичних країн. Суть модернізації – оновити або створити нові інституції, що створюють умови для перетворення міжлюдських стосунків у сфері політичних, правових, економічних, суспільних відносин на сучасних засадах визнання принципів демократії, верховенства права та прав людини, соціальної держави, установлених міжнародних норм співіснування країн [7, с. 221].

Процеси цифровізації, які відбуваються у країні та суспільстві, істотно перетворюють весь комплекс історично сформованих суспільних відносин і механізмів соціальної взаємодії суб'єктів цих відносин, а зростання мобільності соціальних зв'язків висувують нові високі вимоги до ефективності роботи правоохоронної системи. Об'єктивною причиною такого стану є той факт, що сучасні тенденції розвитку інформаційного суспільства призвели до значного зростання деструктивного впливу зростаючих масштабів протиправної діяльності, а також нових і все більш витончених методів скоєння злочинів у віртуальному середовищі. Фактично нова реальність вимагає комплексного та ретельного аналізу цілей, завдань, повноважень та методів роботи усієї системи правоохоронних органів, враховуючи як силову складову, так і забезпечувальний блок. Уже нині очевидно, що адекватно протистояти новим викликам можна лише шляхом підвищення ефективності управління та координації діяльності різних елементів правоохоронної системи.

На стратегічному рівні, зміни, які відбуваються в країні та суспільстві, пов'язані з розвитком та масштабним впровадженням інформаційних технологій у усі сфери людської діяльності, вимагають надання правоохоронній діяльності яскраво вираженого цільового характеру. Це насамперед означає, що функціонування всіх складових елементів правоохоронної системи має координуватися і спрямовуватися на досягнення єдиної системи головних цілей, на основі яких має визначатися сукупність запланованих (бажаних) результатів їх досягнення, і на цій основі формуватися безліч завдань, що потребують вирішення, а також сукупність реалізованих правоохоронними органами функцій, методів та принципів роботи.

Визначення системи цілей є одним з найважливіших складних, вкрай актуальних і відповідальних процесів організаційного управління. Його важливість не викликає сумнівів, оскільки неправильно чи недостатньою мірою чітко визначення стратегічних цілей управління призводить до дуже серйозних (іноді катастрофічних) наслідків. І саме через це процесам планування має приділятися підвищена увага законодавчих, правоохоронних та інших органів виконавчої влади.

Не менш важливе значення має система критеріїв ефективності роботи відомств та підрозділів, які входять до правоохоронної системи. Сукупність критеріїв та оціночних показників ефективності всіх без винятку суб'єктів правоохоронної діяльності має відповідати єдиній системі цілей, оскільки результати їхньої роботи неможливо оцінювати у відриві від загальної оцінки спільної узгодженої діяльності. Одночасно із цим основою процесів оцінки ефективності правоохоронної діяльності має бути вимога її повної відповідності встановленим юридичним нормам та правовим обмеженням [8].

На відміну від цільового призначення, що визначає цілеспрямованість діяльності правоохоронної системи, сенс її функціонування та комплекс найважливіших завдань, критерій ефективності є показниками, що визначають ефективність процесу досягнення мети. Екстремальне значення цього показника характеризує гранично можливу ефективність процесу досягнення мети, виражену у певних одиницях виміру. Розрізняють два основні типи критеріїв ефективності організаційного управління. Критерій ефективності першого типу відображає рівень досягнення мети системою управління. Якщо мета визначається набором значень вихідних параметрів, то вона відображається точкою у просторі виходів. Оскільки між станом будь-якої системи управління та значеннями її вихідних параметрів існує взаємозв'язок, то метою системи є досягнення нею певного стану, і критерій ефективності першого типу є оцінкою «відстані» між поточним положенням зображуючої точки і точкою мети у просторі станів об'єкта управління. Критерій другого типу дозволяє оцінювати та порівнювати різні траєкторії руху системи до мети, тобто фактично оцінювати, наскільки ефективно досягаються поставлені цілі. Дуже часто використовується і компромісний критерій ефективності, який дозволяє одночасно оцінювати як параметри шляху, так і ступінь досягнення мети системою. Необхідною умовою використання компромісного критерію є можливість вимірювання ефективності шляху та ступеня досягнення мети в однакових одиницях.

Значної уваги потребує розробка рішень, спрямованих на зниження негативного впливу адміністративних бар'єрів у діяльності правоохоронної системи. Прагнення повної ліквідації цих бар'єрів навряд чи є доцільним, оскільки їх існування є однією з об'єктивних властивостей будь-якої багаторівневої ієрархічної територіально-розподіленої системи організаційного управління. Водночас негативний вплив цих бар'єрів на кінцевий результат можна значною мірою знизити за рахунок узгодження цілей та критеріїв ефективності, а також структури та функцій правоохоронної системи.

На теперішній час є очевидним, що ефективність правозастосовних механізмів значною мірою залежить від рівня та якості міжвідомчої взаємодії всіх елементів правоохоронної системи. Причому ця взаємодія має бути спрямованою на досягнення єдиної мети – попередження, припинення та розкриття злочинів. При цьому структурно-функціональна організація правоохоронної системи має забезпечувати комплексність, оперативний взаємозв'язок і взаємодоповнюваність відомств і підрозділів, які входять до її складу, як необхідна умова забезпечення ефективності боротьби з протиправними діями у віртуальному середовищі внаслідок складності їх попередження, виявлення, розслідування, збору юридично значущої основи, розшуку та інших процесуальних процесів [9].

При формуванні державної політики у сфері організаційно-правового забезпечення правоохоронної системи, найважливіше значення мають різні фактори, які детермінують діяльність системи. При визначенні юридико-аксіологічних орієнтирів модернізаційних процесів необхідно враховувати ступінь поширення демократичних перетворень у суспільстві, реальність дотримання конституційних цінностей, що закріплює основи взаємовідносин людини і держави; при створенні моделі тактичних та ресурсних (кадровий, науково-технічний, фінансовий) орієнтирів – враховувати стан злочинності

та правопорушень; при визначенні організаційних, інституційних і функціональних орієнтирів розвитку правоохоронної системи – спиратися на розроблену нормативну модель, що закріплює цільове призначення правоохоронних органів у суспільстві.

**Висновки.** Таким чином, модернізація правоохоронної системи має являти собою не просто її перетворення або перебудову, а оновлення всіх сторін правоохоронної діяльності, еволюційний розвиток, що враховує: а) очікування суспільства у сфері забезпечення правопорядку та законності; б) національні традиції та особливості, у тому числі пов'язані з побудовою системи правоохоронних органів; в) досвід держав, найбільш модернізованих з точки зору правоохорони, дотримання прав і свобод людини; г) необхідність постановки перед відомством, його галузевими службами та підрозділами реальних завдань, що відповідають їх можливостям.

Очевидно, що в умовах активізації процесу інформатизації суспільних відносин правоохоронні органи повинні спільно з Міністерством цифрової трансформації України розробити Концепцію цифрового розвитку всієї системи правоохоронних органів, згідно з якою у правоохоронних органах мають бути забезпечені сприятливий режим реалізації «цифрової трансформації», сформовано інформаційне середовище з урахуванням потреб населення та суб'єктів економічної діяльності, запроваджено систему захисту інформації, документообігу, погоджену взаємодію правоохоронних органів з громадянами, органами влади та громадськими об'єднаннями.

#### Література:

1. Дудченко О. Сутність правоохоронної системи. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 8. С. 144–149.
2. Братко А.Г. Правоохранительная система. Вопросы теории. Спартак, 2004. 208 с.
3. Братель С.Г. Функції правоохоронної сфери. *Право і суспільство*. 2015. № 4. С. 63–66.
4. Плуатар Т.А. Визначення сутності та змісту поняття «правоохоронна система». *Наука і правоохорона*. 2014. № 2(24). С. 21–28.
5. Соколенко О.Л. Поняття і структура правоохоронної системи. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2013. Вип. 4. С. 91–96.
6. Про Стратегію розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки : Указ Президента України від 11.06.2021 № 231/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/231/2021#Text> (дата звернення: 21.06.2022)
7. Шай Р. Перспективи модернізації правоохоронних органів в умовах глобалізації. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2017. № 861. С. 219–224.
8. Reznik O., Andriichenko N., Zvozdetska I., Zarosylo V., (2020). Assessing the activities of the police as a part of the national security sector: experience and prospects. *Revista Género E Interdisciplinaridade*, 1(01). DOI <https://doi.org/10.51249/gei.v1i01.32>
9. Lukashevych V., Deev V., Kaliuga V. Uzunova O., Rud D. (2020). Modern law enforcement agencies of Ukraine: reform problems and development prospects. *Revista Género E Interdisciplinaridade*, 1(01). DOI <https://doi.org/10.51249/gei.v1i01.22>.

#### **Kubaienko A. Modern approaches to upgrading of the law enforcement system under digital transformation**

**Summary.** The political and economic contradictions of the last decade caused a necessity in Ukraine to reform a considerable part of state institutions, in particular the system of law enforcement agencies. The paper considers

the problems of current understanding of the law enforcement system and its reformation at the digitalization stage and under development of the information society, which is substantiated by transformation of a lot of legal relations and dynamically developing threats to the national security. Various approaches to the “law enforcement” notion have been analyzed and the modern understanding of this notion has been taken into account. Attention was given to the interrelation between the digitalization processes and achievement of results in the law enforcement activity.

The paper is aimed at studying modern approaches to upgrading of the law enforcement system under digital transformation and in connection with a necessity to come closer to the European standards.

This study made use of the general scientific and special cognition methods (normative, comparative and legal, theoretical analysis and generalization method) as well as the system and functional approaches.

It was concluded that the future of the law enforcement system depends on re-thinking of the entire chain of the legal categories. It is indicated that the very notion of “law enforcement system” undergoes changes: the system is based upon effectiveness and performance indicators of the law enforcement activity which depend on the operational interaction between all law enforcement agencies.

The necessity to upgrade the law enforcement system has been substantiated which means not just its transformation or

restructuring but renovation of all aspects of the law enforcement activity and its evolutionary development, including: a) expectations of the society as regards administration of the law and legitimacy; b) national traditions and habits, including those associated with the development of the law enforcement system agencies; c) experience gained by the states considered to be most modern from the viewpoint of the law enforcement and adherence to the human rights and freedoms; and d) necessity to set up real and achievable tasks before an agency and its departmental services.

It is summarized that under intensification of the information technologies in the society the law enforcement agencies, jointly with the Ministry of Digital Transformation of Ukraine, should develop a Concept of Digital Development of the entire system of law enforcement agencies which is to ensure that the law enforcement agencies provide for favorable treatment of the work at digital transformation”, set up an information environment with due account of the requirements of population and economic entities, and implement a system of information protection and circulation of documents as well as coordinated interaction between the law enforcement agencies and citizens and public associations.

**Key words:** upgrading, law enforcement system, law enforcement agencies, digitalization, law enforcement reform, law enforcement activities, efficiency and effectiveness of law enforcement activities.